

ומה שהיה שם במערב, שחוק האהבה בין השמים והים, שפת פרידתם בכל גוני הצבעים, בעת שהשמש אחר אותם, את זאת לא אוכל לספר. זהו דבר אינטימי ביותר, שקרה בין שני איתנים.

ואולם הוא ראה את הכל.

בן, לבו הלך אחרי ראות עיניו.

וכאשר אמרה השמש בפעם האחרונה שלום לים והלה החל להשמיע קול שאון ורעש, לא יכול האיש לראות את צערו הגדול—כך נדמה לו—של הים, והסב את פניו.

ואז ראה את הכוכב.

מעולף היה בשמים והבריק בכל צבעי אבני חן שספגו לתוכם אור ופולטים אותו בחשך לאחר כך. בן, הכוכב הצנוע לכד אותו, חית האויר התרפקה עליו, להצית את לבו, נשאה את נפשו... ולא נתנה לו לראות את הנעשה מסביב.

לו נדמה, שהכוכב קורא לו, קורא לו בקרניו מתאחד את לבו, מושך אותו מושך...

לו נדמה שחוטים דקים של קרני ספיר ואדם רוקם הכוכב ועל היריעה השמימית בחוטי כסף משזרים הם...

וישר אליו נמתחים.

הערב השיאהו, שכל מה שקרה בין השמש

והים אך שחוק היה...

בשבילו, בשבילו.

והית האויר ישנה אותו ולא נתנה לו לראות

מה שקרה מסביב.

הו, דבר גורא קרה!

הים התעטף בעצבותו, נתמלא בצערו וכמו

חפץ לפרוש על הכל את הכחות הנוגה שלו...

הוא החל לשטוף את האי.

והאיש לא ראה.

ביתר עז רעש הים, כבר נגש אל הסירה,

התחיל להאבק אתה...

והאיש לא ראה.

הסירה כבר נשאָה.

והוא לא יראה.

לו נדמה, כי קרנים סככותו, עוד מעט ותרשת

תתעבה ובלי כנפים יתנשא למרום, ידאה לכוכבו

האהוב...

יפה, כנראה, היה הכוכב, יפה, אם אליו היו

עיני האיש נשואות גם בחיותו כבר מוקף מים...

גם כאשר הגיעו עד ברכיו...

עד שנסתה...

ורצוי היה לדעת, אם גם בנפלו עוד נדמה

לו, כי רומז לו הכוכב, קורא לו בקולו, בקול קרני

ספיר ואדום.

א. ו. וילנסקי.

מעשה באיש שלבו הלך שבי.

אומר אני לספר לכם מעשה מאיש אחד, מאיש אובד שחלך אחרי לבו ואחרי ראות עיניו. שמעו.

בערב היה זה, בעת שדבר-מה מרחף באויר הרך ובתנועות של חיה קטנה, נמושה ומהירה צודה לו לכבות.

איני יודע, מה טיבו של הדבר המרחף, אך אם להסתכל בתוצאותיו של ציד הלבבות הזה, יראה כי רעה, מאד רעה היא חית האויר.

אך שמעו.

איש נתאהב, ויודעים אתם במי?

בכוכב.

כפי הנראה מלא, מלא חן היה הכוכב בעיני האיש, אם לידי כך הגיע הדבר.

יהידי היה האיש על אי בלב ים. בסירה בא הגנה אחרי הצהרים, נה מעט ועמד שקוע במחשבותיו ומכמו השמימה.

ואז נטה השמש לערוב.